

Bane, men saa overlade dem selv at drive den, den Tanke kan man fra et Statskassesynspunkt kun slutte sig til. Der er ikke Tvivl om, at i al Fald i den nærmeste Fremtid vilde det blive til Fordel for Statskassen. Driften vil sikkert give et saa stort Underskud aarlig i den første halve eller maaske hele Menneskealder, at det vilde være en særdeles fordelagtig Foranstaltning for Statskassen. Men det vil sikkert være ganske upraktisk at tage den Tanke op. Det vil sikkert være det samme som at slaa en Streg over det altsammen. Det kunne de paagældende Egne simpelthen ikke magte. Men det bør maaske nok drages frem, for at man kan have det i Mindé, naar der klages over, at de 25,000 Kr. skulde være for meget. Jeg sagde, at der var ingen, der havde klaget over, at disse Tilskud vare for smaa. Men det kan dog være, der er nævnt noget saadant med Hensyn til de sjællandske Baner. Det kan man jo saa altid forhandle om. Jeg har der stillet mig paa Kommissionens Standpunkt. Men mener nogen, det er for lidt, og at vi skulde have mere, kan jeg fra Statskassens Synspunkt, kun sige: Ja, Tak.

Saa komme vi til *Privatbanerne*. Der har det ærede Medlem fra Møen (Emil Petersen) fremsat et Ønske om at faa en Bane paa det vestlige Møen. Hvis man kunde gennemføre den som elektrisk Bane, saaledes som det var den oprindelige Plan, og paa samme billige Vilkaar som den elektriske Bane mellem Aarhus og Randers, altsaa uden noget Tilskud fra Statens Side, tror jeg ikke, at mange vilde have noget derimod. Men jeg ved ikke, om det er det, der er det ærede Medlems Tanke. Hvis det derimod var hans Tanke, at man skulde se at faa et lignende Tilskud dertil som det, man giver til Banen Stege-Klinten, saa vil der ikke kunne være Tale derom. Tilskuddet til den sidstnævnte Bane har sine særlige Grunde. Naar det ærede Medlem fantaserede om, at Turiststrømmen, ikke blot fra Tyskland, men ogsaa fra Sydeuropa, som han udtrykte sig, i saa Fald sikkert vilde føres over Grønsund til Møens Klint, tror jeg, det er at tage Munden lidt for fuld. Det er for øvrigt ikke Tanken — det vil det ærede Medlem ogsaa kunne se paa Kortet —, at Banen fra Stubbekøbing til Nykøbing skal føres til Grønsund, saa Forbindelsen der maatte saa søges gennem en Forlængelse af Banen paa Falster.

Naar den ærede sidste Taler, det ærede Medlem for Fakse (Stauning), viftede med

Forlængelsen af den østsjællandske Bane, dels til Ladepladsen, hvortil den allerede gaar som Privatbane, men hvor den nu skulde overtages som Statsbane, dels til Tappernøje, dels til Vordingborg, skal jeg lade det ligge. Det tror jeg ikke kan komme til Overvejelse i denne Omgang.

Forholdene i Nordfyn have fra forskellige fynske Medlemmers Side været gjort til Genstand for en temmelig varm Omtale. Jeg skal ikke blande mig videre i Striden mellem de Herrer i saa Henseende. Men hvad jeg maa holde paa, hvis man overhovedet vil gøre nogen Forandring i Kommissionens Forslag, er Endepunktet imod Vest, Nørre-Aaby. Det maa jeg holde paa, idet jeg ikke tror, man kan forsvare, mindst naar man har ofret 8—9 Mill. paa et Dobbeltspor gennem Fyn, at etablere en Konkurrencebane, som paa en Strækning af 1½—2 Mil skulde løbe 1½ Mil fra Statsbanen. Jeg tror, det vilde være økonomisk uforvarligt, saa hvor megen Respekt man end kan have for Kravene fra Middelfart for de store Tilbud, der foreligge derfra om at ville yde et hvilket som helst Bidrag — staar der —, saa tror jeg dog, man maa og bør alligevel sige Nej til dem. Jeg tror for Resten ikke, man mener mere fra Middelfarts Side end Udgiften ved Forlængelsen med eller uden den halve Ekspropriation, men dermed er ikke Skaden afbødet, thi Konkurrencen vedbliver alligevel at være den samme. Det er det, jeg lægger Hovedvægten paa i denne Sag. Om de Herrer derimod ville lade Banen gaa ud fra Odense eller fra Søhus, kan jeg ikke se, der for mig er Grund til at tage stort paa Veje for. Om de ville føre Sidebanen til Bogense eller ikke, er noget, som Følelsen kan spille med ind i over for den lille By, som jo for Resten i Forvejen har sin Bane; men ogsaa dette maa væsenligst overlades til den paagældende Egn selv.

Naar det ærede Medlem for Assens i denne Forbindelse klagede over, at de fynske Baner bleve saa stiftmoderligt behandlede med Hensyn til Tilskud fra Statens Side, og at dette ikke stod i noget Forhold til de Tilskud, der gives til andre Landsdele, saa skal jeg ikke tilbageholde, at heri har det ærede Medlem Ret. Vi maa tage Hatten af for Fyn, naar vi se, hvorledes de have kunnet klare deres Baner selv. Naa, Fyn er jo ogsaa Smørhullet, og derfor er det ikke saa underligt, at de have kunnet magte, hvad andre have maattet lade ligge (*Berntsen*: Maa jeg